

Pârât(ă): Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin aplicarea, în ceea ce privește dividendele obținute de fondurile de pensii nerezidente, a unui impozit superior celui aplicat dividendelor obținute de fondurile de pensii rezidente pe teritoriul portughez, Republica Portugheză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 63 TFUE și al articolului 40 din Acordul SEE;
- obligarea Republicii Portugheze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Potrivit prevederilor Statutului avantajelor fiscale (Estatuto dos Benefícios Fiscais) și ale Codului impozitului pe profitul persoanelor juridice (Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Coletivas), dividendele plătite fondurilor de pensii care sunt constituite și care funcționează în conformitate cu dreptul portughez sunt scutite în totalitate de impozitul pe profit, în timp ce dividendele plătite fondurilor de pensii nerezidente sunt supuse acestui impozit, ale cărui cote pot varia între 20 % și 10 % în funcție de existența și de condițiile unui eventual acord bilateral între Portugalia și statul de origine. Cotele de impozitare respective sunt colectate prin reținere la sursă cu caracter definitiv.

Diferența de tratament instituită de legislația fiscală portugheză în detrimentul fondurilor de pensii nerezidente face ca investițiile acestor fonduri în societăți portugheze să fie mai puțin interesante și atractive. Prin aceasta, regimul fiscal menționat constituie o restricție interzisă de articolul 63 TFUE și de articolul 40 din Acordul SEE.

Tratamentul discriminatoriu aplicat fondurilor de pensii nerezidente, care are consecințe nefaste asupra competitivității piețelor financiare din Uniunea Europeană și asupra randamentului investițiilor efectuate de fondurile de pensii, nu poate fi justificat în temeiul niciunui dintre motivele invocate de Republica Portugheză.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) la 2 decembrie 2009 — Nokia Corporation/Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs

(Cauza C-495/09)

(2010/C 37/26)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Nokia Corporation

Pârât: Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs

Întrebarea preliminară

Mărfurile necomunitare ce poartă o marcă comunitară care sunt supuse supravegherii vamale într-un stat membru și care se află în tranzit provenind dintr-un stat terț și destinate unui alt stat terț pot constitui „mărfuri contrafăcute” în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 ⁽¹⁾ dacă nu există probe care să sugereze faptul că aceste mărfuri vor fi introduse pe piață în Comunitatea Europeană, fie în conformitate cu un regim vamal, fie printr-o deturnare ilegală?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 al Consiliului din 22 iulie 2003 privind intervenția autorităților vamale împotriva mărfurilor suspectate de a aduce atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală, precum și măsurile care trebuie aplicate mărfurilor care aduc atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală (JO L 196, p. 7, Ediție specială, 02/vol. 16, p. 18).

Acțiune introdusă la 2 decembrie 2009 — Comisia Europeană/Republica Elenă

(Cauza C-500/09)

(2010/C 37/27)

Limba de procedură: greaca

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentant: L. Lozano Palacios și D. Triantafyllou, agenți)

Pârâtă: Republica Elenă

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin continuarea aplicării Decretului ministerial A1/44351/3608 din 12 octombrie 2005, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 97/67/CE ⁽¹⁾ (cu modificările ulterioare), astfel cum rezultă acestea în special din articolul 9 alineatele (1) și (2).

- obligarea Republicii Elene la plata cheltuielilor de judecată.